

Vír, trpaslíci a šťastie

Alžbeta Slivková

Vír, trpaslík a šťastie

Bol letný slnečný deň a ja som práve sedela na strome. Viete, ja milujem lezenie po stromoch, je to forma zábavy. No a dnes som sa rozhodla, že namaľujem výhľad zo stromu. Takže najprv sa podpíšem Lujza a potom obloha, potom tráva, potom veľký ničivý vír, potom ... čo? Aký vír? Zrazu som sa ocitla zoči – voči veľkej víchrici, ktorá začala brať všetko čo jej prišlo pod nohy. Rýchlo som zoskočila zo stromu, ale vír bol taký rýchly že ma nabral a zrazu som lietala ako na kolotoči. Všetko sa vírilo, ale tak rýchlo, že som na chvíľu stratila vedomie. Otvorila som oči a pred sebou som uvidela obrovskú zeleno – červenú muchotrávku, na ktorej sedeli dvaja podivný trpaslíci. Mali na sebe červené tričká a modré nohavice. Mali dokonca aj žlté čiapky, ktorým na konci visel zvonček veľký ako dlaň. Keď ma jeden z nich zazrel, hneď prišiel za mnou. Poobzeral si ma a potom povedal : „Kto ty jest?“ Nevedela som, čo to znamená a tak som začala pomaly hovoriť kto som. Hneď keď som spomenula veľký vír, trpaslík na mňa skríkol:

„Vír doniesol ťa k nám, do Laktisad krajiny.“ Tomuto som už dobre rozumela a spýtala som sa, kde to som a kto sú oni. „My jest Abraka a Silsama , my jest trpaslík a ty jest človek. Krajina meno jest Laktisad, vír jest patriť zlej čarodej Kukadita. Kukadita jest zlá, lebo ona nikdy nedostať to, čo chcela a preto jest Kukadita ovládnuť už skoro celý Silsama, a vír doniesť ta k nám cez brána Arinda. Ale ty nejest domov hneď, my potreba tvoja pomoc. Kukadita chcieť ovládať Silsama a potom ovládať tvoja planéta.“ Už som si celkom zvykla na túto podivnú reč, a tak som rozumela všetko. Spýtala som sa ako im môžem pomôcť. „Najprv my musieť ty zamaskovať aby Kukadita nevedela o tebe že ty jest človek.“

Dali my červené tričko, modré nohavice a takú istú čiapočku so zvončekom. Potom druhý trpaslík povedal: „Ty jest vyzerat' ako trpaslík!“ A potom sme šli. Tá cesta bola úžasná! Bola som taká šťastná, lebo to bolo omnoho lepšie, ako ísť s nejakým nudným sprievodcom po hrade. Prešli sme okolo lepidlového stromu, na ktorom rástlo namiesto ovocia lepidlo. Ako už určite viete, ja veľmi rada leziem po stromoch. A preto som neodolala a musela som vyliezť na ten strom, lenže chyba! Ťažký omyl! Prilepila som sa na strom a nemohla som sa ani len pohnúť, našťastie tu boli trpaslíci, ktorý mi pomohli dostať sa dolu. Potom sme prešli cez veľké údolie, v ktorom rástli nádherné kvety, obrovské stromy a huby také veľké, dokonca väčšie ako päťposchodový panelák. Na tieto stromy som sa vyliezť už nepokúšala. Potom sme

prešli cez krajinu ilúzií. Tam bola každá vec iba ilúzia, takže si cez všetko mohol prejsť. Lenže teraz sme nasledovali na jedno podľa trpaslíkov „hrôzostrašné miesto“. Trochu som sa bála, pretože nikdy neviete čo tam môže byť. A už sme tu, fíha! Vyhŕkla som zo seba iba malý výkrik, lebo sme prechádzali cez zničenú sladkosťovú krajinu.

„Kukadita milovať sladkosti, a jej poslovia to tu rozobrať, aby Kukadita dostala čo chce, ak by sluhovia neposlúchuť, Kukadita vedieť vyhostiť ich s vírom až na ďaleké pustatina, z ktorých niet cesta späť.“ So smutným vzdychom sme sa pohli ďalej, ale ved' viete, keď prechádzate cez roztopený na polovicu rozpadnutý čokoládový dom, alebo cez zmrzlinové stromy, na ktorých nebola ani len jedna zmrzlina, cítite sa tak zvláštne. Išli sme práve cez ružovú púšť, ktorá vyzerala tak ako keby ju niekto namaľoval, keď sa zrazu púšť stratila a ocitli sme pred palácom Kukadity.

Palác zvonku pripomínali veľkú hlavu s obrovskou korunou. Pri bráne stáli dvaja vojaci, oblečení ako kuchári. Zacinkal zvonček, vojaci vbehli do vnútra a jeden cez druhého kričali: „Pauza na obed! Pauza na obed!“ V tej chvíli sme vbehli do vnútra a skryli sme sa za poličky s kvetmi. Potom sme rýchlo prešli do trónnej sály a skryli sme sa za trón.

Vtom prišla tlstučká pani v kockovaných šatách a sadla si na trón. Hneď som vedela, že to bude Kukadita, lebo hrad bol ako jej hlava. Vtom mi trpaslík niečo pošepol: „Kúzelná palička jest ovládať vír. My musíme jest ukradnúť paličku Kukadite a zničiť ju.“ Pomyslela som si, že to nebude také ťažké. No vtom som si všimla, že Kukadita si omylom sadla na svoju paličku. Palička ani len nepraskla. „Palička jest ťažká, len človek jest dokázať zlomiť palička, preto ty jest tu!“ zašepkal trpaslík. Pocítila som veľmi príjemný pocit, ani neviem opísať aké neskutočné šťastie mám, že som taká dôležitá. Ak to dokážem, tak bude všetko v tejto krajine dobré. Len ako tú paličku vziať, to je už druhá vec. Vtom som si všimla že mi na šatách zostalo kúsok lepidla z lepidlového stromu. Dostala som nápad.

Počkala som, kedy sa Kukadita aspoň na chvíľu postaví. Keď sa tak stalo, v tom momente som prilepila kúsok lepidla dala na trón, a keď si Kukadita sadla, prilepila sa. Vyskočila som spoza tróna a vytrhla som Kukadite paličku z ruky. Kukadita sa chcela postaviť, ale nešlo to. „Chyťte ju jest! Hneď! Ona mať jest moja palička!“ V tom som počula ako ku mne bežia vojaci. Nečakala som ani chvíľočku a skúšala som zlomiť v rukách paličku. „Skoč jest! Skoč jest na palička!“ kričali rýchlo trpaslíci. Rýchlo som položila paličku na zem a skočila som na ňu. V tej chvíli sa palička prelomila a Kukadita sa premenila na vysokú a peknú pani. „Ďakujem ti jest za moju záchranu, od teraz ja byť jest šťastná!“ odvetila Kukadita a mali sme veľkú oslavu. Vtom som však pocítila pád a zrazu som sa ocitla pred stromom na ktorom som maľovala výhľad. Čo to bolo? Stalo sa to naozaj? Asi som si pri páde udrela hlavu a krajina so škriatkami sa mi asi iba prisnila. Vstala som zo zeme, pozbierala som si svoje maliarske pomôcky a

chcela som ísť domov. Ale čo to mám na sukni? Pozrela som sa bližšie a uvidela som, že na sukni mám nejaký lepkavý fl'ak. Keď som sa toho dotkla, lepili sa mi z toho prsty. Že by sa to stalo naozaj? Milá Kukadita, som šťastná, že som ťa mohla vyslobodiť!